

[Kristen Amby.]

det skulde ind i Loven, at der blev givet en kort Omtale af Lovens Indhold. Det har man imidlertid ikke anset for rigtigt at indføre i Loven, idet man har ment, at i saa Fald vilde denne Omtale blive bindende, saaledes at det, der var sagt i den, var det samme som det, der stod i selve Loven; men det har dog fundet Udtryk i Betænkningen derigennem, at der til Oplæsningen i Radioen af Lovens Titel knyttes et kortere Referat af vedkommende Lovs eller Anordnings Indhold. Jeg minder om, at der for blot faa Timer siden ved tredje Behandling i dette Ting blev vedtaget en Lov, som ganske vist først skal træde i Kraft fra Oktober, men som i høj Grad griber ind i mange Menneskers Forhold her i Landet, og der kan være andre Anordninger, der gør det. Alle Restriktionsanordninger griber paa sin Vis dybt ind i Borgernes Forhold, og saa kan man ikke nøjes med at oplæse en Titel i Radioen. Vi har ogsaa ment det rigtigt, at der blev Mulighed for i saa stor Udstrækning som vel gørligt at gøre selve Anordningerne og Lovene tilgængelige; derfor har man efter Henstilling fra os, har jeg maaske Lov at sige, udvidet Antallet af de Steder og Institutioner, hvor Teksten skal fremlægges, til ogsaa at omfatte de offentlige Biblioteker; hvor der er et Læselokale.

Men dernæst vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger om det Problem, der nu er debatteret mellem det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard og den højtærede Minister. For det første havde jeg svært ved at forstaa den højtærede Ministers Distinktion mellem, at han skulde have fordret Enstemmighed, og at en Betingelse for, at han vilde rette en saadan Henvendelse, var, at der kom en enstemmig Opfordring fra hele Udvalget. Men det skal jeg ikke komme ind paa, for det er en Kendsgerning, at den højtærede Minister, selv om han ikke troede meget paa Udfaldet, kunde tænke sig at følge Opfordringen, hvis en enstemmig Opfordring kom til at foreligge. Den kom ikke til at foreligge, idet der fra en enkelt Side var Modstand.

Men i øvrigt er det ganske ejendommeligt, at det skal bero paa en Opfordring fra et Udvalg, hvorvidt en saadan Forhandling skal finde Sted eller ikke. Det er efter min Mening noget, som den siddende Administration, der har med Tingene at gøre, paa eget Ansvar maa afgøre, og derfor har vi ikke ment det rimeligt for os at komme med nogen Op-

fordring til Justitsministeren; han maa efter de Forhold, der foreligger for ham, skønne, om det er rimeligt eller ej. At vi naturligvis i enhver saadan Situation ønsker saa lidt Gene for Borgerne som muligt, ønsker saa meget som muligt undtaget fra de dybe Indgreb, som en Strejke betyder, er ligetil. Men vi vil ikke engang give det Skin eller Udseende af, at vi tager Parti for nogen af Parterne i en saadan Situation. Hvis Regeringen, hvis Administrationen skønner, at det er af vital Interesse for Samfundets Videreførelse, at der rettes en Opfordring, maa der rettes en saadan Opfordring, men det maa de, der sidder nærmest, kunne skønne om; det kan man ikke forlange, at et Udvalg skal kunne skønne om. Derfor synes jeg i og for sig heller ikke, det er rigtigt, at Mindretalsbetænkningen indeholder denne direkte Opfordring. Man kan ikke have Sikkerhed for, om jeg saa maa sige, at man kender alle de relevante Kendsgerninger. Men da Administrationen har sagt: Store Samfundsinteresser staar paa Spil, hvis ikke de og de Kundgørelser kan fremkomme i Radioen, idet de ikke kan fremkomme paa anden Vis, er vi gaaet med til disse, jeg indrømmer, juridisk sikkert holdbare, men i hvert Fald lidt mærkværdige Ændringer; som er udtrykt i to nye Paragraffer, hvoraf den ene indeholder Bestemmelser om Kundgørelse i Radioen vedrørende Aktieselskabers Generalforsamling til Erstatning af de Kundgørelser, der sker i Henhold til det paagældende Selskabs Vedtægter. Der er sagt til os i Udvalget — og det synes jeg er ret ubestrideligt —, at det drejer sig ikke blot om disse Aktieselskabers egen Interesse eller deres Aktionærers Interesse — maaske endnu mindre det —, men det er et Spørgsmaal af Interesse for det offentlige; Skatterne fra Aktieselskaberne kan jo overhovedet ikke fastslaaes, endsige opkræves, før de paagældende Generalforsamlinger har givet Decharge for det Regnskab, paa Grundlag af hvilket Skatterne skal opkræves. Derfor mener vi, det er nødvendigt at give den Ret, som foreslaas her.

Vi mener ogsaa, det er rigtigt at give Justitsministeren den Bemyndigelse, der omtales i en anden ny Paragraf, til paa andre Omraader, hvor det pludselig kan vise sig nødvendigt, at lade fremkomme Bekendtgørelser i Radioen i Stedet for den sædvanlige Bekendtgørelse i Statstidende, saaledes at der skabes Hjemmel for, at Bekendtgørelserne har fundet Sted paa retsgyldig Maade. Man kan ikke paa For-